

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobce: **V. H. L.**, narozen X,
státní příslušnost V. s. r.,
bytem X,

zastoupen advokátem Mgr. Petrem Dvořákem,
se sídlem Vinohradská 22, Praha,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 4. 2020, č. j. MV-43406-5/SO-2020,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 14. 1. 2020, č. j. OAM-74538-8/ZM-2019, a toto usnesení potvrdila. Ministerstvo tímto usnesením podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2020 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastavilo řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty s odůvodněním, že žalobce není k podání této žádosti na území ČR oprávněn.

2. Žalobce předně uvedl, že v řízení vedoucím k vydání napadeného rozhodnutí byla zvlášť závažným způsobem porušena ustanovení o řízení před správním orgánem. Žalobce je toho názoru, že tato pochybení jsou takové intenzity, že sama o sobě jsou způsobilá přivodit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Samo rozhodnutí je pak v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Správní orgány při posuzování žádosti žalobce nevycházely ze spolehlivě zjištěného stavu věci, což má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Rozhodnutí správních orgánů porušují dle názoru žalobce rovněž § 68 odst. 3 správního řádu, neboť nejsou řádně odůvodněna, zejména ve vztahu k jejich přiměřenosti. Toto pochybení implikuje rovněž porušení ve vztahu k § 2 odst. 3 a odst. 4 správního řádu, neboť správní orgány nedbaly řádně oprávněných zájmů žalobce a jimi přijaté řešení neodpovídá okolnostem případu.
3. Žalobce dále uvádí, že podstata sporu je dána způsobem podání žádosti, jelikož žalobce žádost podal v době, kdy pobýval na území ČR na základě přiznaného odkladného účinku žalobě soudem v jiné jeho věci. Správní orgány vychází z premisy, že žalobce podal žádost o vydání pobytového oprávnění v době, kdy již nebyl oprávněn k takovému kroku. Žalobce je přesvědčen, že rozhodnutí žalované vychází z nesprávné interpretace důsledků přiznání odkladného účinku žalobě. Žalobce nesouhlasí s posouzením věci správními orgány, které vycházejí z přesvědčení, že v případě přiznání odkladného účinku žalobě může sice cizinec pobývat na území ČR, avšak žádné jiné výhody pro něho z tohoto úkonu neplynou. Žalobce se s tímto závěrem nemůže ztotožnit. Přiznáním odkladného účinku žalobě je odložena vykonatelnost, účinnost, ale stejně tak právní moc v materiálním smyslu, neboť rozhodnutí správního orgánu není schopné vyvolat zamýšlené právní účinky. Ačkoliv tedy rozhodnutí bylo vydáno a formálně existuje, materiálně ještě svými účinky nepůsobí, tudíž žalobce je stále ve fázi jakoby před vydáním rozhodnutí, kdy může užívat veškerých výhod, které mu toto postavení přináší. V případě cizince a řízení ve věci žádosti o prodloužení povolení k pobytu to pak znamená, že v případě přiznání odkladného účinku žalobě, která směřuje proti rozhodnutí, kterým nebylo pobytové oprávnění prodlouženo, svědčí cizinci materiálně právně v situaci, jako před vydáním rozhodnutí, tedy stále pobývá na území na základě tzv. fikce pobytu, a tudíž v takové situaci může podat i žádost o změnu účelu pobytu, tak jak mu to umožňují příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců. Žalobce je tedy přesvědčen, že vzhledem k přiznání odkladného účinku jeho žalobě pobýval na území v době podání žádosti o změnu účelu pobytu na základě povolení k dlouhodobému pobytu, a tedy byl oprávněn požádat i o změnu účelu pobytu.
4. Žalobce dále namítá, že správní orgán porušil § 36 odst. 3 správního řádu, když mu neumožnil vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Je nezbytné si přitom uvědomit, že dané usnesení o zastavení řízení, ačkoliv je formálně toliko procesní povahy, ve své podstatě fakticky meritorně řeší danou záležitost a má důsledky rozhodnutí ve věci. S ohledem na tyto faktické důsledky usnesení o zastavení řízení je žalobce přesvědčen, že mu mělo být umožněno seznámení s obsahem spisového materiálu a rovněž tak vyjádření se k jeho obsahu, neboť jedině tak měl účastník možnost reagovat na nedostatky v obsahu spisu.
5. Žalobce konečně namítá, že žalovaná nesprávně vypořádala jeho odvolací námitku, pokud jde o nutnost vážit přiměřenost jejího rozhodnutí. Ačkoliv není v zákoně výslovně zmíněno, že správní orgán je povinen posuzovat přiměřenost správního rozhodnutí, plyne

tato povinnost rovněž ze správního řádu. Ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu výslovně stanoví, že správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká, a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. Dle názoru žalobce ignoruje žalovaná prakticky zcela vazby žalobce, které má na území ČR vybudovány, a svým postupem odmítá jakoukoliv možnost posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Žalobce přitom žil vždy na území ČR na základě legálního pobytu a stejně tak v takovém životě chtěl pokračovat i dále. Je tedy na místě konstatovat, že nevydání pobytového oprávnění představuje zcela nepřiměřený zásah do jeho soukromého života.

6. Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na obsah napadeného rozhodnutí.

II. Obsah správního spisu

7. Žalobce na území České republiky pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná s platností od 22. 9. 2013 do 21. 9. 2015. Žádost o prodloužení tohoto pobytového oprávnění byla pravomocně zamítnuta dne 3. 5. 2019. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 27. 6. 2019, č. j. 29 A 84/2019-31, byl žalobě žalobce proti shora uvedenému rozhodnutí žalované přiznán odkladný účinek. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí nebylo Krajským soudem v Brně rozhodnuto ve věci samé.
8. Dne 27. 11. 2019 podal žalobce žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo usnesením ze dne 14. 1. 2020, č. j. OAM-74538-8/ZM-2019, zastavilo řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce podal na území žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání, které žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla. V odůvodnění uvedla, že účelem přiznání odkladného účinku žalobě je pozastavit účinky pravomocného rozhodnutí do doby, než bude rozhodnuto o žalobě s tím, že tímto opatřením má být zamezeno možné újme na právech účastníka řízení. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 27. 6. 2019, č. j. 29 A 84/2019-31, sice byl žalobě žalobce přiznán odkladný účinek, a on je tak oprávněn pobývat na území České republiky do pravomocného rozhodnutí soudu, ale nelze na něho v současné době hledět jako na cizince s povoleným pobytem na území, neboť fakticky nedisponuje žádným pobytovým statutem. V této souvislosti žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2019, č. j. 6 Azs 36/2019-19. Dále uvedla, že smyslem § 36 odst. 3 správního řádu je dát možnost účastníkům řízení vyjádřit se k podkladům a důkazům, ze kterých správní orgán vycházel a které hodnotil za účelem vydání konečného, meritorního rozhodnutí. Uvedený postup tedy předpokládá, že se správní orgán zabýval meritem věci, tedy věcnou stránkou posuzovaného případu. Naopak, pokud z podané žádosti, a nikoliv z následného zjišťování stavu věci či dokazování, je na první pohled zřejmé, že žádosti nelze vyhovět a posuzovaný případ lze subsumovat pod jeden ze stanovených důvodů pro zastavení řízení, správní orgán je povinen bez dalšího usnesením řízení o žádosti procesně zastavit, aniž by účastníka řízení vyzýval podle § 36 odst. 3 správního řádu. K namítané nepřiměřenosti napadeného usnesení žalovaná uvedla, že usnesení o zastavení řízení je rozhodnutím procesním a správní orgán není povinen, ale ani oprávněn zkoumat přiměřenost dopadu takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení.

III. Posouzení věci krajským soudem

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), načež shledal, že žaloba není důvodná. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem vyjádřili souhlas v intencích § 51 odst. 1 s. ř. s.
10. Žalobce v projednávané žalobě uplatnil celkem tři žalobní body (argumentaci rekapitulovanou v bodě 2 rozsudku nepokládá soud za samostatný žalobní bod, ale o jakýsi „úvod“, jenž je následně konkretizován v dalších bodech), a sice 1) oprávněnost žalobce k podání žádosti o zaměstnaneckou kartu na území ČR, 2) neseznámení žalobce s podklady usnesení a 3) nepřiměřenost napadeného rozhodnutí. Z níže uvedených důvodů neshledal soud ani jeden ze žalobních bodů důvodným.
11. Podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.
12. V projednávané věci je nepochybné, že žalobce v ČR pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná s platností od 22. 9. 2013 do 21. 9. 2015 a že žádost o prodloužení tohoto pobytového oprávnění byla pravomocně zamítnuta dne 3. 5. 2019. Zároveň je nesporné, že žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí této žádosti byl přiznán odkladný účinek, který trval v době podání žádosti o zaměstnaneckou kartu i v době vydání napadeného rozhodnutí. Spornou otázkou mezi účastníky je, zda přiznání odkladného účinku žalobě opravňovalo žalobce k podání žádosti o zaměstnaneckou kartu na území ČR. Soud v této souvislosti předeseílá, že souhlasí se žalobcem potud, že v důsledku usnesení Krajského soudu Brně žalobci v době podání žádosti o zaměstnaneckou kartu stále svědčila fikce pobytu a byl tak ve stejné situaci, v jaké se nacházel již v průběhu řízení o jeho žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Nicméně pobyt na území ČR na základě fikce pobytu jej k podání žádosti o zaměstnaneckou kartu na území ČR z níže uvedených důvodů neopravňoval.
13. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2016, č. j. 3 Azs 96/2015-44, který se v kontextu řízení o správním vyhoštění zabýval podmínkami pro podání žádosti o povolení k trvalému pobytu na území České republiky (§ 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců) a pro udělení víza za účelem strpění pobytu podle § 33 písm. c) zákona o pobytu cizinců, vyplývá, že pokud je podání žádosti o pobytové oprávnění určitým způsobem podmíněno platným povolením k dlouhodobému pobytu, *„je nutná existence platného povolení k dlouhodobému pobytu v době jejího podání. Jelikož oprávněnost pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je pouze dočasnou právní fikcí legálního pobytového statusu, nelze po tuto dobu o splnění podmínky [povoleného dlouhodobého pobytu] hovořit.“* Důvod pro tento zužující výklad spatřoval Nejvyšší správní soud *„nejen v gramatickém znění či v účelu a smyslu všech dotčených ustanovení zákona o pobytu cizinců, ale i v brozících nežádoucích důsledcích, k nimž by účelové podávání opakovaných žádostí vedlo. Ačkoli zdejší soud připouští, že v některých případech může výše nastíněný výklad vést k jisté tvrdosti vůči dotčenému cizinci (zejména tam, kde se poměry cizince změny teprve v době trvání fikce oprávněného pobytu), faktickou nemožnost realizace správního vyhoštění v důsledku ‚nekončící fikce oprávněného*

pobytu' vyhodnotil jako natolik nežádoucí a s veřejným pořádkem kolidující konsekvenci, že je nucen trvat právě na předestřeném výkladu výše zmíněných právních předpisů.“ Jedním z důvodů pro přijetí zužujícího výkladu pojmu „povolení k dlouhodobému pobytu“ tak byla především obava z řetězení žádostí o pobytové oprávnění a nekončící fikce oprávněného pobytu cizince. V rozsudku ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 Azs 11/2017-32, Nejvyšší správní soud doplnil, že „uvedenému výkladu nasvědčuje též skutečnost, že § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců váže vznik fikce povolení k pobytu na podání žádosti v příslušné lhůtě dle § 47 odst. 1 téhož zákona, tj. nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů.“ V případě, kdy by byla fikce pobytu postavena na roveň povolení k dlouhodobému pobytu, by nebylo možné určit začátek ani konec běhu takové lhůty, neboť by se odvíjely od konce správního řízení o předešlé žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud též v obecné rovině konstatoval, že fikce pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců není skutečným povolením k pobytu. „Takový pobyt na území však – ač oprávněný – není kvalitativně zcela totožný s povolením k dlouhodobému pobytu samotným, neboť jeho smyslem je pouze vytvoření kontinuity mezi jednotlivými pobytovými tituly a nikoli umožnění procesního ‚zacyklení‘ pobytových žádostí a prakticky neukončitelného pobytového oprávnění“.

14. Obdobně v rozsudku ze dne 7. 3. 2018, č. j. 1 Azs 268/2017-22, který se týkal možnosti podat žádost o povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny na území České republiky, kterou lze podat v průběhu pobytu na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému pobytu (§ 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 23. 6. 2014), Nejvyšší správní soud uvedl, že „smyslem fikce povoleného pobytu je zjevně ochrana cizince po dobu, kdy se rozhoduje o jeho žádosti, konkrétně to, aby mohl do rozhodnutí o své žádosti setrvat na území ČR. Nelze však předjímat výsledek řízení o žádosti, a není tedy možné na základě této fikce rozhodovat v dalších řízeních, tj. ani v nyní posuzovaném řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Postavení na roveň fikce povoleného pobytu a v řízení povoleného pobytu by šlo proti smyslu právní úpravy. Ta vychází z existence řízení, ve kterém se o tom, zda bude povolení k pobytu přiznáno, rozhoduje. Pokud by však samotná žádost vyvolávala stejné účinky jako povolení přiznané na základě proběhlého řízení, toto řízení by ztrácelo smysl“.
15. Vycházejí ze shora uvedené judikatury pak Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku ze dne 24. 4. 2019, č. j. 6 Azs 36/2019-19, k závěru, že „fikce pobytu (a to i v důsledku přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí o neprodloužení povolení k pobytu) má především chránit cizince před nutností opustit území České republiky, než je s konečnou platností rozhodnuto o jeho žádosti o prodloužení povolení k pobytu. Jejím účelem však není umožnit cizinci podávat další žádosti v režimu zákona o pobytu cizinců (a to ani zprostředkovaně), které jsou podmíněny existujícím povolením k dlouhodobému pobytu“.
16. Soud shrnuje, že cizinec, který pobývá na území ČR na základě fikce pobytu (ať již během správního či soudního řízení), není oprávněn podávat další žádosti v režimu zákona o pobytu cizinců, které jsou podmíněny existujícím povolením k dlouhodobému pobytu, resp. není oprávněn podávat je takovým způsobem, pro který je existující pobytové oprávnění nezbytné.
17. Podle § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců žádost o vydání zaměstnanecké karty se podává na zastupitelském úřadu. V průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu.

18. Ze shora citovaného ustanovení vyplývá, že žádost o vydání zaměstnanecké karty se podává primárně na zastupitelském úřadu – tj. v zemi původu cizince. Možnost podat tuto žádost ministerstvu je vázána na existenci pobytového oprávnění platného v době podání žádosti. Jelikož však tímto oprávněním žalobce nedisponoval (pobyt na základě fikce pobytu není dle závěrů shora citované judikatury dostatečný), nebyl oprávněn k podání žádosti o zaměstnaneckou kartu na území ČR, a ministerstvo proto postupovalo správně, pokud řízení bez dalšího zastavilo dle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Námitka není důvodná.
19. Žalobce dále namítá, že měl být dle § 36 odst. 3 správního řádu seznámen ministerstvem s podklady pro vydání rozhodnutí. Soud souhlasí s argumentací Městského soudu v Praze vyslovenou v rozsudku ze dne 10. 5. 2012, č. j. 8 A 388/2011-41 (jehož se dovolává i žalovaná), podle kterého „*správní řád povinnost umožnit účastníku řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí v § 36 odst. 3 omezuje na tzv. meritorní rozhodnutí*“. Ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu slouží k tomu, aby před vydáním rozhodnutí ve věci měl žalobce možnost seznámit se se všemi podklady, které správní orgán opatřil, a vyjádřit se k nim. V případech, kdy je zastavováno řízení typicky pro vady žádosti či její zjevnou nepřipustnost, jsou skutečnosti rozhodné pro zastavení zpravidla na první pohled zjevné, správní orgán dokazování neprovádí, a není tedy ani s čím účastníka seznámit. Tak tomu ostatně bylo i v projednávané věci, jelikož správní spis žádné listiny, s nimiž by bylo nutno žalobce seznámit, neobsahuje – kromě žádosti samé a jejích příloh, obsahuje toliko výpis z cizineckého informačního systému a usnesení Krajského soudu v Brně zmíněné v bodě 7 rozsudku – toto usnesení bylo žalobci známo a seznamovat jej s ním by bylo nadbytečné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 256/2017-57, bod 29). Soud tak shrnuje, že ministerstvo nepochybil, pokud řízení usnesením zastavilo, aniž by umožnilo žalobci seznámit se s podklady pro toto usnesení. Námitka není důvodná.
20. Žalobce konečně namítá, že nebyla posuzována přiměřenost napadeného rozhodnutí z hlediska dopadů do jeho soukromého života. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu však vyplývá, že v případě rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti cizince o pobytové oprávnění nejsou správní orgány s ohledem na to, že neposuzují žádost meritorně, zásadně povinny posuzovat možný zásah tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. To se samozřejmě týká i zastavení řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (viz rozsudky ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017-35, ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 5/2019-27, ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016-41, ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017-35, nebo ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 46/2020-40). Námitka není důvodná.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

21. Protože soud neshledal žalobu důvodnou, zamítl ji (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
22. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšná žalovaná náhradu nákladů řízení nepožadovala.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. října 2021

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu